

Arrest

nr. 185 701 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Iraakse staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslima afkomstig uit de hoofdstad Bagdad. U woonde in de wijk al-Qahira en u was huisvrouw.

U verklaarde dat uw echtgenoot vermoord werd op 4 juli 2015. Uw man was rond 10u 's ochtends vertrokken om ontbijt te gaan halen. Hij werd op straat, op een plein vlakbij uw woning in al-Qahira neergeschoten en dood achtergelaten. U werd op de hoogte gebracht van de moord door een buurvrouw en werd onwel toen u het nieuws vernam. U verloor het bewustzijn en u werd naar het ziekenhuis gebracht, waar u bleef tot 's avonds. Uw zoon was op het moment van de moord aan het werk in de wijk al-Thawra (Sadr City).

Hij werd opgebeld door zijn vriend Bakr die hem vertelde wat er gebeurd was, waarna hij samen met zijn oom vertrok van het werk en naar huis ging. Het lichaam van uw man werd door de politie opgehaald. U

had geen idee door wie, noch waarom uw echtgenoot vermoord werd. Uw man kende bij uw weten geen problemen voordien. Er bleek een getuige te zijn, Abu (A.), maar hij had enkel gezien dat uw man beschoten werd en niet door wie hij beschoten werd. Uw broer en schoonbroer begaven zich naar het politiekantoor van Salah om te horen wat er met het lichaam gebeurd was. Ze konden vervolgens het lijk ophalen bij het mortuarium. Jullie dienden geen klacht in bij de politie naar aanleiding van de moord op uw echtgenoot. Ongeveer twintig dagen na de moord ging uw zoon uit met twee vrienden. Omstreeks elf uur 's avonds werd hij benaderd door twee gemaskerde personen. Ze bedreigden hem en ze sloegen hem. Ze zegden hem dat jullie moesten vertrekken uit de wijk, anders zou hij vermoord worden zoals zijn vader. De twee vrienden van uw zoon brachten hem naar huis. Uw zoon vertelde niet meteen wat er gebeurd was en zei dat het gewoon om een gevecht ging. Iets later, na ongeveer een kwartier, vertelde hij u toch alles. U belde naar uw broer om te horen wat u moest doen. Uw broer kwam onmiddellijk langs en nam jullie mee naar zijn woning in al-Thawra (Sadr City). Uw broer hielp uw zoon om te vluchten. Op 5 augustus 2015 verliet uw zoon Irak. Hij kwam op 15 september 2015 aan in België en diende op 17 september 2015 een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U bleef nog in Irak, maar verhuisde naar de woning van uw zus in Husseiniya, waar u het rustiger vond dan in Sadr City. U had tijd nodig om al uw spullen te verkopen. In de loop van december 2015 werd er aangeklopt bij uw zus. U ging opendoen, omdat uw zus op dat moment niet thuis was en u stelde vast dat er twee onbekenden aan de deur stonden. Deze personen bedreigden u en zeiden dat u zo snel mogelijk moest vertrekken, anders zouden ze uw kinderen vermoorden. Daarna besloot u zo snel mogelijk Irak te verlaten. Op 26 december 2015 verliet u Irak. U nam een vlucht van Bagdad naar Istanboel. Vanuit Turkije reisde u door via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Oostenrijk en Duitsland tot u België bereikte op 5 januari 2016. Op 6 januari 2016 diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd op 16 mei 2010 te Bagdad, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 25 augustus 2015 te al-Sadr, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 17 april (jaartal moeilijk leesbaar, waarschijnlijk 1983), uw originele huwelijksakte afgeleverd op 29 mei 1991 te al-Adhamiya, de originele bewonerskaart van uw man afgeleverd op 6 juni 2010 te al-Qanaat, uw origineel diploma afgeleverd op 8 maart 2014 te al-Rusafa, de originele overlijdensakte van uw echtgenoot afgeleverd op 4 juli 2015, een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uw drie zonen, de originele nationaliteitsbewijzen van uw drie zonen, de originele identiteitskaart van uw drie zonen, en een kopie van het diploma van uw zoon Hayder.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verlaten hebt, nadat uw echtgenoot vermoord werd en u bedreigd werd door onbekenden. Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo werd vastgesteld dat u erg weinig documenten ter staving van uw asielrelaas voorlegde, terwijl u in uw geval wel over meer documenten zou kunnen of moeten beschikken. U legde enkel de overlijdensakte van uw man voor. Toen u gevraagd werd of de politie een verslag had opgesteld nadat ze ter plaatse gekomen waren en het lichaam van uw man hadden meegenomen, zei u eerst dat ze geen rapport opgesteld hadden, waarna dan bleek dat u niet wist of er een rapport was of niet (CGVS, gehoorverslag, pg 12). Het is merkwaardig dat u niet met zekerheid kon zeggen of er een rapport was opgemaakt. Dit getuigt van een gebrek aan interesse in de situatie. Volgens uw verklaringen wist u erg weinig over de bewuste dag van de moord, omdat u het bewustzijn verloren had en naar het ziekenhuis moest, nadat u het nieuws had vernomen, waardoor toch verwacht zou worden dat u alles in het werk zou stellen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over wat gebeurd is, bijvoorbeeld door contact op te nemen met de politie en navraag te doen naar hun vaststellingen ter plaatse. Het lijkt ook vreemd dat bij een moord geen autopsierapport zou opgemaakt worden, op basis waarvan dan vaststellingen kunnen gedaan worden die overgenomen kunnen worden bij de omschrijving van de doodsoorzaak op de overlijdensakte.

Daarnaast kon u op geen enkele wijze staven dat u in het ziekenhuis werd opgenomen op de dag van de moord, terwijl u een medisch attest of bewijs van opname zou kunnen voorleggen. U zei dat u het heel moeilijk had in die periode en dat u er niet aan dacht om papieren bij te houden. Mocht het zo zijn dat u documenten die uw hospitalisatie kunnen aantonen zou verloren zijn, dan mag toch van u verwacht worden dat u nog moeite zou doen en zou nagaan of u een kopie kon verkrijgen. Het komt immers de asielzoeker toe het nodige te doen om alle mogelijke stavingsstukken te kunnen voorleggen. Er rezen verdere twijfels bij uw ziekenhuisopname, doordat uw verklaringen over uw opname in het ziekenhuis tegenstrijdig waren met de verklaringen van uw zoon Mezaal (H.M.M.) (CGVS ref.

15/24853, OV 8.125.633). U verklaarde dat u het bewustzijn verloor toen u het slechte nieuws vernam van uw buurvrouw, waarna u naar het ziekenhuis gebracht werd. Toen u terug wakker werd, was u in het ziekenhuis. U voelde zich niet goed, u weende, maar u verloor het bewustzijn niet opnieuw, u bleef wakker (CGVS, pg 11). Uw zoon daarentegen verklaarde dat u bijkwam in het ziekenhuis, dat u weende, dat u dan terug flauw viel en dat dit zo de hele dag door ging (CGVS 15/24853, gehoorverslag, pg 12). Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon, zei u nogmaals dat u slechts een keer bewusteloos geweest was en daarna niet meer. U had geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, zei dat u niet wist waarom uw zoon zoiets gezegd had en dat het kon zijn dat u nog eens bewusteloos was, maar dat u het zich niet kon herinneren (CGVS, pg 11). Nochtans leek u voordien zeker van uw stuk en bevestigde u tweemaal dat u slechts een keer het bewustzijn verloren was, zodat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u het zich niet kon herinneren en dat het mogelijk was.

Voorts stemde uw verklaring over de ooggetuige Abu (A.) niet overeen met de verklaring van uw zoon. U meende dat jullie pas wisten dat Abu (A.) getuige was van de moord, toen hij langs kwam bij de woning van uw broer in het kader van de rouwrituelen. U was formeel in uw stelling dat jullie op de dag van de moord zelf niet wisten dat deze buurman iets gezien had (CGVS, pg 13). Nochtans had uw zoon verklaard dat Abu (A.) op het moment dat er een heleboel mensen voor jullie woning stonden, dus op de dag van de moord zelf, voor al het volk geroepen had dat hij gezien had dat uw man beschoten werd, maar dat hij niet gezien had wie dat gedaan had (CGVS, 15/24853, pg 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat het niet kon dat jullie het al eerder wisten en dat Abu (A.) het verteld heeft toen hij bij uw broer langskwam. U kon niet verklaren waarom uw zoon iets anders gezegd had.

Gelet op het gebrek aan stavingsstukken en de vastgestelde tegenstrijdigheden, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde omstandigheden waarin uw man zou vermoord zijn. Zodoende dient geconcludeerd te worden dat uw man hetzij niet overleden is, hetzij niet overleden is in de omstandigheden die u beschreef. Het komt de asielzoeker toe zicht te bieden op zijn of haar werkelijke situatie. Indien dit niet het geval is, is het voor het CGVS onmogelijk om een correcte beoordeling van de situatie te maken. De overlijdensakte volstaat niet om uw geloofwaardigheid te herstellen. Er kan slechts bewijswaarde worden toegeschreven aan documenten, indien ze vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval was. Uit informatie waar het CGVS over beschikt en die toegevoegd werd aan uw administratief dossier, blijkt bovendien dat er talloze valse Iraakse documenten circuleren en dat zowat elk document tegen betaling kan verkregen worden.

Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de moord op uw echtgenoot, kan er evenmin geloof gehecht worden aan de bedreigingen die uw zoon en u gekregen zouden hebben na zijn overlijden. U linkte deze gebeurtenissen immers allemaal aan elkaar. Volgens uw verklaringen werd tegen uw zoon gezegd dat jullie moesten vertrekken uit de wijk, anders zou hij vermoord worden zoals zijn vader (CGVS, pg 8). Op het moment dat u zelf bedreigd werd, in de woning van uw zus, zeiden uw belagers dat uw zoon Hayder naar hen geluisterd had, dat hij vertrokken was en dat u dus ook moest vertrekken, anders zouden ze uw kinderen vermoorden (CGVS, pg 16), waaruit afgeleid kan worden dat de bedreiging opnieuw uit dezelfde hoek zou gekomen zijn.

Het was overigens merkwaardig dat u bij de DVZ verklaarde dat uw zoon daags na de moord vergezeld was van een groep vrienden en bedreigd en geslagen werd (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS zei u dan dat uw zoon bedreigd werd ongeveer twintig dagen na de moord op uw man (CGVS, pg 13). U zei dat het niet kon dat u daags nadien gezegd had bij de DVZ, omdat u toen bij uw broer was voor de rouwrituelen en dat het pas later gebeurde, toen u terug thuis was (CGVS, pg 13). Toen u bij het begin van het gehoor gevraagd werd hoe het eerste interview was verlopen, gaf u op geen enkele wijze aan dat er eventueel problemen waren. U bevestigde ook dat uw advocaat uw verklaring had voorgelezen en dat de verklaring correct genoteerd werd (CGVS, pg 2). Het is in dit opzicht bevreemdend dat u niet zou opgemerkt hebben dat er stond dat uw zoon daags na de moord bedreigd werd, terwijl dit pas geruime tijd later gebeurde. Uw verklaringen over het moment dat uw zoon terug thuis kwam nadat hij geslagen werd en hij u vertelde over wat er gebeurd was, stemden bovendien opnieuw niet overeen met de verklaringen van uw zoon. Terwijl uw zoon vertelde dat hij u pas een uur later de waarheid vertelde (CGVS, 15/24853, pg 15), zei u dat het niet lang duurde vooraleer hij alles vertelde, dat zijn vrienden hem thuis brachten en terug weg gingen, dat de vrienden slechts ongeveer een kwartier bleven en dat uw zoon direct nadat zijn vrienden vertrokken waren alles vertelde (CGVS, pg 15). U kon geen verklaring geven voor dit verschil in tijdsduur en herhaalde uw verklaring dat uw zoon het op hetzelfde moment vertelde, dat jullie neerzaten en hij dan direct vertelde wat er gebeurd was (CGVS, pg 15).

Het feit dat u geen enkel idee had van de reden waarom uw familie gevisieerd wordt, noch over wie jullie belagers waren, roept ook vragen op.

De wijze waarop uw man zou vermoord zijn, lijkt op een echte afrekening, namelijk door middel van kogels in het hoofd, waar toch een reden voor moet geweest zijn. Uw man had bij uw weten echter geen

problemen voor zijn overlijden (CGVS, pg 11) . Er kan ook geenszins uit uw verklaringen afgeleid worden dat uw man een bijzonder profiel had, waardoor hij een doelwit zou kunnen vormen. Uw man was een sjiit, die als winkelier werkte in een zaak waar matrassen verkocht werden in de sjiitische wijk Sadr City (CGVS, pg 4 en pg 8). De wijk Qahira waar u woonde is ook een hoofdzakelijk sjiitische wijk, wat blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Ook na de moord toen uw zoon bedreigd werd en u zelf persoonlijk werd aangesproken door jullie belagers, zouden jullie niet te weten gekomen zijn, waarom jullie gevisieerd worden (CGVS, pg 16). U zei dat u niet gevraagd had aan uw belagers waarom u per se moest vertrekken, omdat u schrik had en stond te bibberen (CGVS, pg 16). Ze zouden enkel gezegd hebben dat u weg moest gaan, maar niet waarom (CGVS, pg 16). Het lijkt weinig aannemelijk dat jullie belagers op een dergelijke wijze u en uw gezin zouden viseren, maar nooit kenbaar zouden maken wat de reden daarvoor was en dat u zelf ook geen enkel idee had van een mogelijke reden.

Ten slotte werd uw geloofwaardigheid nog verder ondergraven, omdat u verklaarde dat u geen idee had of u nog gezocht wordt en dat u het aan niemand vroeg (CGVS, pg 16). U stelde dat u dit aan niemand vroeg omdat u schrik heeft en dat als ze bij uw zus zouden teruggekomen zijn, ze dat direct zou zeggen. U zou geen vragen gesteld hebben aan burens of familie in Irak, omdat u er dan zou aan denken als ze u echt zoeken en u het dan moeilijk zou hebben (CGVS, pg 17). Dat u na zulke ernstige feiten, namelijk uw man die vermoord werd, uw zoon die geslagen werd en u zelf die bij de woning van uw zus bedreigd werd, geen enkele keer zou gepolst hebben bij familie of burens die op de hoogte kunnen zijn van de huidige situatie of er nog iets gebeurd was en of u nog gezocht werd, omdat u dan aan de gebeurtenissen zou moeten denken, kan niet overtuigen. Dit getuigt van een opvallend gebrek aan interesse in uw persoonlijke situatie en de problemen die u zou gekend hebben.

Gelet op alle hierboven gedane vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de moord op uw man en de daaropvolgende bedreigingen. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de

confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven.

Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie

van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad.

Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er

geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraaken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten - namelijk een kopie van de eerste pagina van uw paspoort afgeleverd op 16 mei 2010 te Bagdad, uw originele identiteitskaart afgeleverd op 25 augustus 2015 te al-Sadr, uw origineel nationaliteitsbewijs afgeleverd op 17 april (jaartal moeilijk leesbaar, waarschijnlijk 1983), uw originele huwelijksakte afgeleverd op 29 mei 1991 te al-Adhamiya, de originele bewonerskaart van uw man afgeleverd op 6 juni 2010 te al-Qanaat, uw origineel diploma afgeleverd op 8 maart 2014 te al-Rusafa, een kopie van de eerste pagina van de paspoorten van uw drie zonen, de originele nationaliteitsbewijzen van uw drie zonen, de originele identiteitskaart van uw drie zonen, een kopie van het diploma van uw zoon Hayder - tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, opleidingsniveau en herkomst uit Bagdad aan, alsook van uw kinderen, gegevens die op zich niet betwist worden door het CGVS en doen niets af aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. Het feit dat u uw paspoort niet voorlegde, doet twijfels rijzen. U had namelijk geen plausibele verklaring voor het ontbreken van uw paspoort. U verklaarde dat u uw paspoort verloren bent toen u onderweg was in de rubberboot. U zou uw paspoort in uw tas bewaard hebben, die na een discussie over plaatsgebrek overboord werd gegooid door een van de opvarenden. Gezien de risico's van de overtocht over zee algemeen bekend zijn, kan het niet overtuigen dat u geen voorzorgsmaatregelen zou genomen hebben om uw paspoort, een zeer belangrijk reis- en identiteitsdocument, niet te verliezen bij deze overtocht, wetende dat u nog de rest van Europa moest doorkruisen alvorens uw bestemming te bereiken. Dit doet dan ook vermoeden dat u doelbewust uw paspoort achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals een eerdere vertrekdatum uit Irak of een verblijf in een derde land. Deze vaststelling tast verder uw algehele geloofwaardigheid aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Waar haar een gebrek aan documenten wordt verweten, betoogt verzoekster:

"Verzoekende partij is gevlucht uit haar land omdat haar leven en het leven van haar kinderen in gevaar was. Zij heeft niet met voorbedachten rade documenten verzameld met het oog op een asielaanvraag. Verwerende partij heeft duidelijk geen enkele moeite gedaan om zich in te leven in de situatie van verzoekende partij die als alleenstaande moeder met drie kinderen het land moest uitvluchten nadat haar man vermoord werd en haar oudste zoon voortdurend bedreigd en mishandeld werd.

Verwerende partij valt over het feit dat verzoekende partij niet met zekerheid kan stellen of de politie een rapport opstelde van de dood van haar man of niet. Zoals verzoekende partij uiteenzette tijdens het gehoor was zij in alle staten toen zij het nieuws van de moord op haar man vernam. Zij is flauwgefallen en naar het ziekenhuis gebracht. Verzoekende partij zou te weinig informatie hebben over de bewuste dag en zou veel meer moeite moeten hebben gedaan volgens verwerende partij om te weten te komen wat er gebeurd was. Verzoekende partij was doodsbenuwd voor het leven van haar kinderen. In Bagdad worden dagelijks mensen vermoord en doodgeschoten door milities, terroristen,... verzoekende partij wist wat haar man was overkomen: hij werd met kogels in het hoofd vermoord, de politie kwam ter plaatse maar de daders waren reeds gevlucht. Wat diende verzoekende partij als vrouw te ondernemen in deze erg emotionele en gevaarlijke omstandigheden. De kritiek van verwerende partij is dan ook niet ernstig en toont een gebrek aan zorgvuldigheid en inlevingsvermogen.

Zoals ook talloze keren bleek uit het gehoor, was verzoekende partij erg emotioneel en weende zij telkens zij terug dacht aan haar man:

(...)"

Aangaande de tegenstrijdigheden die haar en haar zoon worden verweten inzake de ziekenhuisopname, betoogt verzoekster:

"Verzoekende partij verloor het bewustzijn toen zij het nieuws van de dood van haar man vernam. Zij werd overgebracht naar het ziekenhuis. Daar werd zij wakker, werd zich opnieuw bewust van hetgeen er was gebeurd en raakte alweer in alle staten. Van de dokter kreeg zij pijnstillers en kalmeringsmiddelen voorgeschreven waardoor zij sliep, weer wakker werd, weer sliep enzovoort.

DIT is wat haar zoon verklaarde, NIET dat zij telkens flauwviel, maar WEL dat zij telkens wakker werd en sliep, wat makkelijk als 'flauwvallen' kan worden geïnterpreteerd. De tegenstrijdigheid die

verwerende partij aanhaalt gaat dan ook niet op en toont aan op welke onredelijke manier het dossier van verzoekende partij en haar zoon werd behandeld."

Vervolgens citeert verzoekster uit haar verklaringen en deze van haar zoon. Zij ontkent nogmaals dat er een tegenstrijdigheid zou zijn.

Ook inzake de getuige Abu A. is er volgens verzoekster geen tegenstrijdigheid. Zij stelt:

"De zoon van verzoekende partij wist het op de dag van de moord al, maar vertelde dit uiteraard niet aan haar moeder gezien haar toestand: zij viel flauw, werd naar het ziekenhuis gebracht waar zij telkens moest worden gekalmeerd met medicatie, daarna is zij naar het huis van haar broer gegaan om te rouwen. Pas tijdens de rouwperiode werd haar verteld dat Abu Adam getuige was van de moord."

Over de overlijdensakte van haar man, voert verzoekster aan:

"Zoals hierboven uiteengezet, zijn er helemaal geen tegenstrijdigheden in het relaas van verzoekende partij en dat van haar zoon. Verwerende partij hecht geen geloof aan het overlijden van de man van verzoekende partij en baseert zich op futiliteiten die allemaal werden weerlegd hierboven. Om het helemaal absurd te maken, stelt zij enerzijds dat verzoekende partij onvoldoende stavingsstukken neerlegt ter ondersteuning van haar asielrelaas om dan in dezelfde zin te suggereren dat het document dat verzoekende partij neerlegde aangaande de dood van haar man niet kan worden aanvaard omdat het om een vals stuk zou kunnen gaan??! Begrijpen wie begrijpen kan..."

Nogmaals, verzoekende partij is gevlucht om haar leven en het leven van haar kinderen in veiligheid te brengen. Zij heeft geen asielverhaal in elkaar bekokstoofd en documenten verzameld voor haar vertrek met het oog op een asielaanvraag in België!

Haar man is overleden door kogels in het hoofd, zoals blijkt uit de overlijdensakte. Na het krijgen van de thans bestreden beslissing nam verzoekende partij contact op met haar broer om bijkomende documenten te bekomen om verwerende partij alsnog te tonen dat zowel zij als haar zoon steeds de waarheid hebben verteld.

Verzoekende partij legt bijkomende stukken neer ter staving van haar asielrelaas:

1. Een kopie van de klacht bij de politie over de dood van haar echtgenoot. In het rapport wordt vermeld dat op 4 juli 2015 haar echtgenoot werd vermoord om 10 uur door kogels in het hoofd, door onbekenden. (stuk 10)

De broer van verzoekende partij kon dit inkijken op het politiebureau en een foto nemen van de klacht in kwestie. De beëdigde vertaling van dit document zal overgemaakt worden aan uw Raad.

2. Een document van de Ministerie van Volksgezondheid, waarin het overlijden van de echtgenoot van verzoekende partij bevestigd wordt en bevestigd wordt dat zijn overlijden reeds werd opgenomen en het register van overlijdens (stuk 11)

Dit document toont aan dat er geen enkele twijfel kan bestaan over de dood van de echtgenoot van verzoekende partij. De beëdigde vertaling van dit document zal overgemaakt worden aan uw Raad.

3. Een foto van het grafzerk van de echtgenoot van verzoekende partij waarop staat dat hij vermoord werd door kogels in het hoofd. (stuk 12)

Al het voorgaande toont ontegensprekelijk aan dat er niet alleen geen enkele tegenstrijdigheid in het relaas van verzoekende partij te bespeuren is, maar ook dat zij altijd de waarheid heeft verteld en dat haar leven en het leven van haar kinderen in gevaar is."

Verweerder is volgens verzoekster voorts onredelijk waar aan haar en haar zoon tegenstrijdige verklaringen worden verweten over de bedreigingen op haar zoon en over het moment waarop deze haar hiervan in kennis stelde. Zij citeert haar verklaringen bij het CGVS en vervolgt:

"Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. De DVZ gehoren verlopen bijzonder snel en alles dient in het kort te worden uitgelegd/samengevat door de asielzoeker. Verzoekende partij werd verzekerd dat zij tijdens het CGVS gehoor voldoende tijd zou krijgen om al haar problemen uiteen te zetten. Om zich thans te focussen op dergelijke pietluttigheden en dat als een tegenstrijdigheid in een kern element te beschouwen is bijzonder onredelijk.

Verzoekende partij en haar zoon werden samen meer dan 7 uur gehoord. Er werd geen enkele tegenstrijdigheid vastgesteld omtrent de kern van hun asielrelaas. Verwerende partij baseert zich op futiliteiten en drogredenen om het gehele asielrelaas van verzoekende partij in twijfel te trekken."

Omtrent het verwijt dat zij niet weet waarom zichzelf en haar familie werden gevisieerd, doet verzoekster gelden:

"Verzoekende partij kan niet in het hoofd van derden kijken, maar het werd wel erg duidelijk dat men wilde dat het sjiitisch gezin van verzoekende partij vertrok uit hun wijk.

De echtgenoot van verzoekende partij werd vermoord, haar zoon werd bedreigd en mishandeld en kreeg de instructie te vertrekken uit hun wijk of anders zou hem hetzelfde overkomen als zijn vader..."

Verzoekster is van mening dat zij minstens in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij verwijst in deze vooreerst naar hetgeen verweerder zelf stelt omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad. *“Het is frappant hoe verwerende partij zelf uiteenzet hoe ernstig de situatie is in Bagdad - waar aanslagen worden gepleegd op openbare plaatsen, waar er maandelijks (officieel) honderden doden en duizenden gevonden vallen door de terreuraanslagen – en toch besluit dat het veilig genoeg is om zich daar te vestigen.*

Verwerende partij kan enerzijds de schrijnende en uiterst onveilige situatie in Bagdad niet ontkennen, gezien zelfs de door haar opgestelde rapporten dit bevestigen, maar anderzijds minimaliseert zij de gevolgen hiervan om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatuut te kunnen weigeren.”

Verzoekster doet voorts een algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen. Eveneens verwijst zij naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake een persoon uit Bagdad.

Verder stelt zij:

“Het UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect- getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus zolang de situatie er niet verbeterd is. Echter, verwerende partij blijkt dus de UNHCR guidelines volledig naast zich neer te leggen.

Verzoekende partij legt tal van artikelen neer die aantonen dat de situatie in Bagdad uit de hand loopt en dat er nog steeds burgerdoden vallen en bomaanslagen gepleegd worden.

(...)

Verwerende partij kan moeilijk blijven volharden dat het Bagdad thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen om verzoekende partij terug te sturen naar dat gebied.

De situatie in heel Irak is thans bijzonder onveilig en onstabiel en het is onmogelijk voor verzoekende partijen terug te keren naar hun land van herkomst zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van het vreemdelingenwet.”

2.1.2. Ter staving van haar betoogt, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1): enkele persartikels (bijlagen 3-9), een klacht bij de politie (bijlage 10), een document van het Ministerie van Volksgezondheid (bijlage 11) en een foto van het graf van haar echtgenoot (bijlage 12).

2.1.3. Op 12 december 2016 legt verzoekster per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een beëdigde vertaling neer van de stukken die reeds als bijlagen 10, 11 en 12 bij het verzoekschrift werden gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoekster de originelen neer van de stukken die reeds in kopie en als bijlagen 10, 11 en 12 bij het verzoekschrift werden gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2. Verweerder legt op 10 maart 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad, daterend van 6 februari 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.3. Verzoekster stelt dat zijzelf en haar zoon hun land en regio van herkomst hebben verlaten naar aanleiding van problemen die zij kenden met onbekenden.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande echter met recht gemotiveerd:

“Toen u gevraagd werd of de politie een verslag had opgesteld nadat ze ter plaatse gekomen waren en het lichaam van uw man hadden meegenomen, zei u eerst dat ze geen rapport opgesteld hadden, waarna dan bleek dat u niet wist of er een rapport was of niet (CGVS, gehoorverslag, pg 12). Het is merkwaardig dat u niet met zekerheid kon zeggen of er een rapport was opgemaakt. Dit getuigt van een gebrek aan interesse in de situatie. Volgens uw verklaringen wist u erg weinig over de bewuste dag van de moord, omdat u het bewustzijn verloren had en naar het ziekenhuis moest, nadat u het nieuws had vernomen, waardoor toch verwacht zou worden dat u alles in het werk zou stellen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen over wat gebeurd is, bijvoorbeeld door contact op te nemen met de politie en navraag te doen naar hun vaststellingen ter plaatse. Het lijkt ook vreemd dat bij een moord geen autopsierapport zou opgemaakt worden, op basis waarvan dan vaststellingen kunnen gedaan worden die overgenomen kunnen worden bij de omschrijving van de doodsoorzaak op de overlijdensakte.”

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Uit het in de loop van onderhavige beroepsprocedure neergelegde politionele stuk blijkt namelijk dat de politie reeds de dag van de moord op haar echtgenoot een rapport zou hebben opgesteld over de dood van haar man en dit rapport ook overmaakte aan de onderzoeksrechter. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoekster dit zou weten bij het CGVS. Redelijkerwijze mocht immers wel degelijk worden verwacht dat zij zichzelf zou hebben geïnformeerd over haar problemen en situatie alvorens zij de drastische beslissing nam om haar zoon naar het buitenland te sturen en deze enkele maanden later zelf achterna te reizen. Dergelijke informatie was essentieel teneinde de ernst van de situatie in te schatten. Net omdat zij zo begaan was met het lot van haar kinderen, mocht aldus worden verwacht dat zij toch enige interesse aan de dag zou hebben gelegd en zich bij de politie zou hebben bevraagd over de eventuele stappen die werden genomen en over de ware toedracht achter hun problemen. Dat zij dit niet deed, klemmt nog des te meer nu zij na het overlijden van haar man nog bijna een half jaar in Irak bleef. Minstens mocht worden verwacht dat zij zich hierover nadien vanuit België zou hebben trachten te informeren, in het kader en ter adstructie van haar asielaanvraag.

In de bestreden beslissing wordt eveneens met reden gesteld:

“Daarnaast kon u op geen enkele wijze staven dat u in het ziekenhuis werd opgenomen op de dag van de moord, terwijl u een medisch attest of bewijs van opname zou kunnen voorleggen. U zei dat u het heel moeilijk had in die periode en dat u er niet aan dacht om papieren bij te houden. Mocht het zo zijn dat u documenten die uw hospitalisatie kunnen aantonen zou verloren zijn, dan mag toch van u verwacht worden dat u nog moeite zou doen en zou nagaan of u een kopie kon verkrijgen. Het komt immers de asielzoeker toe het nodige te doen om alle mogelijke stavingsstukken te kunnen voorleggen.” Dat verzoekster initieel niet bezig was met het verzamelen van documenten, is geenszins afdoende ter weerlegging van deze motieven. Aangezien haar zoon reeds maanden eerder het land verliet en een asielaanvraag in België indiende, mocht van verzoekster worden verwacht dat zij de laatste maanden van haar verblijf in Irak, gedurende dewelke zij bovendien haar vertrek aan het voorbereiden was door haar spullen te verkopen, wel degelijk de moeite zou hebben gedaan om de nodige documenten te bekomen. Minstens mocht worden verwacht dat zij hiertoe enige poging zou doen vanuit België, en dit om haar asielaanvraag te kunnen onderbouwen. Zij werd in de loop van haar asielprocedure namelijk meermaals gewezen op het belang van het neerleggen van de nodige documenten.

Omtrent verzoeksters ziekenhuisopname, blijkt daarenboven dat verzoekster en haar zoon tegenstrijdige verklaringen aflegden. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt:

“Er rezen verdere twijfels bij uw ziekenhuisopname, doordat uw verklaringen over uw opname in het ziekenhuis tegenstrijdig waren met de verklaringen van uw zoon Mezaal (H.M.M.) (CGVS ref. 15/24853, OV 8.125.633). U verklaarde dat u het bewustzijn verloor toen u het slechte nieuws vernam van uw buurvrouw, waarna u naar het ziekenhuis gebracht werd. Toen u terug wakker werd, was u in het ziekenhuis. U voelde zich niet goed, u weende, maar u verloor het bewustzijn niet opnieuw, u bleef wakker (CGVS, pg 11). Uw zoon daarentegen verklaarde dat u bijkwam in het ziekenhuis, dat u weende, dat u dan terug flauw viel en dat dit zo de hele dag door ging (CGVS 15/24853, gehoorverslag, pg 12). Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon, zei u nogmaals dat u slechts een keer bewusteloos geweest was en daarna niet meer. U had geen enkele verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid, zei dat u niet wist waarom uw zoon zo iets gezegd had en dat het kon zijn dat u nog eens bewusteloos was, maar dat u het zich niet kon herinneren (CGVS, pg 11). Nochtans leek u voordien zeker van uw stuk en bevestigde u tweemaal dat u slechts een keer het bewustzijn verloren was, zodat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaring dat u het zich niet kon herinneren en dat het mogelijk was.”

Verzoekster slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid op te heffen. De voormelde verklaringen, afgelegd door verzoekster en haar zoon, zijn namelijk duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen.

Verzoekster en haar zoon legden ook tegenstrijdige verklaringen af over Abu A., de getuige die aanwezig zou zijn geweest bij het overlijden van verzoeksters echtgenoot. In dit kader wordt in de bestreden beslissing met recht gesteld:

“Voorts stemde uw verklaring over de ooggetuige Abu (A.) niet overeen met de verklaring van uw zoon. U meende dat jullie pas wisten dat Abu (A.) getuige was van de moord, toen hij langs kwam bij de woning van uw broer in het kader van de rouwrituelen. U was formeel in uw stelling dat jullie op de dag van de moord zelf niet wisten dat deze buurman iets gezien had (CGVS, pg 13). Nochtans had uw zoon verklaard dat Abu (A.) op het moment dat er een heleboel mensen voor jullie woning stonden, dus op de dag van de moord zelf, voor al het volk geroepen had dat hij gezien had dat uw man beschoten werd, maar dat hij niet gezien had wie dat gedaan had (CGVS, 15/24853, pg 12). Hiermee geconfronteerd zei u dat het niet kon dat jullie het al eerder wisten en dat Abu (A.) het verteld heeft toen hij bij uw broer langskwam. U kon niet verklaren waarom uw zoon iets anders gezegd had.”

Ook deze tegenstrijdigheid wordt door verzoekster niet dienstig weerlegd. Dat haar zoon het initieel wel zou geweten en zichzelf niet, betreft namelijk een gekunstelde *post factum* verklaring die niet kan worden aangenomen. Zo Abu A. haar zoon reeds de dag van het overlijden had ingelicht omtrent hetgeen hij waarnam, kan namelijk niet worden ingezien waarom deze persoon het nodig zou achten om dit opnieuw te doen tijdens de rouwrituelen. Het voorgaande geldt des te meer nu verwacht kon worden dat verzoekster en haar zoon, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesterden, het terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun asielaanvragen en dan ook eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielrelaas.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de omstandigheden waarin verzoeksters echtgenoot zou zijn gedood. Derhalve dient te worden opgemerkt dat verzoeksters echtgenoot hetzij niet is overleden, hetzij niet is overleden in de omstandigheden zoals beschreven door verzoekster.

Aangezien verzoekster de feiten die na het overlijden van haar man zouden hebben plaatsgevonden blijkens de in de bestreden beslissing weergegeven gezegden uitdrukkelijk linkte aan het overlijden van haar man, kan bijgevolg evenmin geloof worden gehecht aan de verdere bedreigingen die haar zoon en zichzelf zouden hebben ontvangen.

Ten aanzien van de bedreigingen die haar zoon zou hebben ontvangen, wordt in de bestreden beslissing bovendien terecht gemotiveerd:

“Het was overigens merkwaardig dat u bij de DVZ verklaarde dat uw zoon daags na de moord vergezeld was van een groep vrienden en bedreigd en geslagen werd (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS zei u dan dat uw zoon bedreigd werd ongeveer twintig dagen na de moord op uw man (CGVS, pg 13). U zei dat het niet kon dat u daags nadien gezegd had bij de DVZ, omdat u toen bij uw broer was voor de rouwrituelen en dat het pas later gebeurde, toen u terug thuis was (CGVS, pg 13). Toen u bij het begin van het gehoor gevraagd werd hoe het eerste interview was verlopen, gaf u op geen enkele wijze aan dat er eventueel problemen waren. U bevestigde ook dat uw advocaat uw verklaring had voorgelezen en dat de verklaring correct genoteerd werd (CGVS, pg 2). Het is in dit opzicht bevreemdend dat u niet zou opgemerkt hebben dat er stond dat uw zoon daags na de moord bedreigd werd, terwijl dit pas geruime tijd later gebeurde.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het voorgaande te wijten zou zijn aan het verloop van het gehoor bij de DVZ kan omwille van de in de voormelde motivering aangehaalde redenen namelijk hoegenaamd niet worden aangenomen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt:

“Uw verklaringen over het moment dat uw zoon terug thuis kwam nadat hij geslagen werd en hij u vertelde over wat er gebeurd was, stemden bovendien opnieuw niet overeen met de verklaringen van uw zoon. Terwijl uw zoon vertelde dat hij u pas een uur later de waarheid vertelde (CGVS, 15/24853, pg 15), zei u dat het niet lang duurde vooraleer hij alles vertelde, dat zijn vrienden hem thuis brachten en terug weg gingen, dat de vrienden slechts ongeveer een kwartier bleven en dat uw zoon direct nadat zijn vrienden vertrokken waren alles vertelde (CGVS, pg 15). U kon geen verklaring geven voor dit verschil in tijdsduur en herhaalde uw verklaring dat uw zoon het op hetzelfde moment vertelde, dat jullie neerzaten en hij dan direct vertelde wat er gebeurd was (CGVS, pg 15).”

Verzoekster voert ter verklaring van deze tegenstrijdigheid geen dienstige argumenten aan. Zij beperkt zich ertoe deze af te doen als een futiliteit. Dit kan echter niet worden aangenomen. De voormelde strijdigheid heeft betrekking op een essentieel element in het asielrelaas, met name het incident waarbij haar zoon zou zijn bedreigd en geslagen.

Verzoekster voert verder geen concrete en dienstige argumenten aan waar gemotiveerd wordt:

“Het feit dat u geen enkel idee had van de reden waarom uw familie gevisieerd wordt, noch over wie jullie belagers waren, roept ook vragen op. De wijze waarop uw man zou vermoord zijn, lijkt op een echte afrekening, namelijk door middel van kogels in het hoofd, waar toch een reden voor moet geweest zijn. Uw man had bij uw weten echter geen problemen voor zijn overlijden (CGVS, pg 11) . Er kan ook geenszins uit uw verklaringen afgeleid worden dat uw man een bijzonder profiel had, waardoor hij een doelwit zou kunnen vormen. Uw man was een sjiit, die als winkelier werkte in een zaak waar matrassen verkocht werden in de sjiitische wijk Sadr City (CGVS, pg 4 en pg 8). De wijk Qahira waar u woonde is ook een hoofdzakelijk sjiitische wijk, wat blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Ook na de moord toen uw zoon bedreigd werd en u zelf persoonlijk werd aangesproken door jullie belagers, zouden jullie niet te weten gekomen zijn, waarom jullie gevisieerd worden (CGVS, pg 16). U zei dat u niet gevraagd had aan uw belagers waarom u per se moest vertrekken, omdat u schrik had en stond te bibberen (CGVS, pg 16). Ze zouden enkel gezegd hebben dat u weg moest gaan, maar niet waarom (CGVS, pg 16). Het lijkt weinig aannemelijk dat jullie belagers op een dergelijke wijze u en uw gezin zouden viseren, maar nooit kenbaar zouden maken wat de reden daarvoor was en dat u zelf ook geen enkel idee had van een mogelijke reden.

Ten slotte werd uw geloofwaardigheid nog verder ondergraven, omdat u verklaarde dat u geen idee had of u nog gezocht wordt en dat u het aan niemand vroeg (CGVS, pg 16). U stelde dat u dit aan niemand vroeg omdat u schrik heeft en dat als ze bij uw zus zouden teruggekomen zijn, ze dat direct zou zeggen. U zou geen vragen gesteld hebben aan burens of familie in Irak, omdat u er dan zou aan denken als ze u echt zoeken en u het dan moeilijk zou hebben (CGVS, pg 17). Dat u na zulke ernstige feiten, namelijk uw man die vermoord werd, uw zoon die geslagen werd en u zelf die bij de woning van uw zus bedreigd werd, geen enkele keer zou gepolst hebben bij familie of burens die op de hoogte kunnen zijn van de huidige situatie of er nog iets gebeurd was en of u nog gezocht werd, omdat u dan aan de gebeurtenissen zou moeten denken, kan niet overtuigen. Dit getuigt van een opvallend gebrek aan interesse in uw persoonlijke situatie en de problemen die u zou gekend hebben.”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in de vluchtelingenrechtelijke zin.

De documenten in het administratief dossier (map ‘documenten’), waaronder de overlijdensakte van verzoeksters echtgenoot, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook de documenten die in het kader van de onderhavige beroepsprocedure worden bijgebracht kunnen het voormelde niet ontkrachten.

Ten aanzien van het politionele document, werd reeds hoger opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster van het bestaan van dit document niet op de hoogte was bij het CGVS. Verder blijkt uit de door verzoekster neergelegde vertaling dat het zou uitgaan van het politiekantoor van Al-Salikh. Dit wordt echter nergens vermeld in de Engelstalige hoofding van het stuk. Deze is bovendien bijzonder slordig en in gebrekkig Engels opgesteld. Verder betreffen de stempels op het politionele document *prima facie* klaarblijkelijk kleurenkopieën. Hoe dan ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met zulke documenten en dat zij zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen. Mede in acht genomen dat het politionele document niet wordt neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige gezegden, kan aan dit stuk bijgevolg geen bewijswaarde worden gehecht.

Het document van het Ministerie van Volksgezondheid bevat eveneens stempels die *prima facie* kleurenkopieën zijn. Verder geldt ook ten aanzien van dit stuk dat er in Irak met zulke documenten op grote schaal wordt gefraudeerd en dat zij eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen.

Eveneens dient zulk stuk, opdat hieraan enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht, te worden neergelegd in het kader en ter staving van een intrinsiek geloofwaardig relaas. Dit is *in casu* niet het geval.

Aan de afdrucken van foto's van een grafzerk kan geen bewijswaarde worden gehecht. Zulke afdrucken zijn, net als foto's, eenvoudigweg te manipuleren en te bewerken. Verder kan het beeld op de foto's in scene zijn gezet. Hoe dan ook blijkt uit de grafzerk niet in welke omstandigheden de persoon in kwestie precies is overleden en wordt hierop slechts op algemene wijze gewag gemaakt van een terreurdaad. Derhalve kunnen de foto's geen afbreuk doen aan de voormelde, concrete vaststellingen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, staat het niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar deze leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.")

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer een meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen (*UNHCR Position on Returns to Iraq*, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen.

Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen.

Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwijzing naar een Franstalige arrest dat vorig jaar door de RvV werd geveld is, nog daargelaten dat verzoekster hoegenaamd niet aantoonde dat zij zich zou bevinden in een vergelijkbare situatie als de persoon waarop dit arrest betrekking had, niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en iedere asielaanvraag wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In zoverre verzoekster zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen nog beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde kan niet worden aangenomen dat in hoofde van verzoekster zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS